

til Gudenaacentralen, sønderjydske Kommuner, Konto for Kredit til Centraleuropa og Sønderjydske Andelselektricitetsselskab, i alt 6,5 Mill. Kr., uagtet det er i Strid med Finanslovkommissionens Skildring af, hvorledes Kassebeholdningen skal være. Kassebeholdningen, siger Kommissionen, skal være i „Kontanter eller i Klasse med Kontanter staaende Midler“. Herom har den højtærede Finansminister, da han forelagde denne Sag i 1911, sagt i Anmærkningerne: „Det er nødvendigt at indføre disse Anmærkninger, vi nu kender, for at Statens Kassebeholdning kan komme til at foreligge med dens Midler anbragte paa en Maade, som maa siges at være stemmende med de Opgaver, som maa paahvile en virkelig Kassebeholdning“. Maa jeg sige, at der er ingen, som kan være mere højtidelig end den højtærede Finansminister, naar han skildrer, hvorledes noget skal være, og der er ingen, der kan være mere højtidelig end den højtærede Finansminister, naar han søger at bortforklare, at han har handlet lige imod, hvordan det skal være. I de tre Aar, den højtærede Finansminister har siddet, har han nemlig forvandelt Kassebeholdningen til et Sammensurium af Kontanter og i Klasse med Kontanter staaende Midler, med ikke realisable Værdier, med Udlaan og til sidst med ikke-eksisterende Værdier. Det er det sidste, jeg har angrebet. En Kassebeholdning kan til Nød indeholde ikke realisable Værdier, Forholdene kan undertiden gøre det forklarligt, at saadan maa det være, men en Kassebeholdning kan ikke indeholde ikke-eksisterende Værdier, i saa Fald er Regnskabet og Kassebeholdningen ikke redegjort og rigtigt. I det Regnskab, som afgives her, staar, at Kassebeholdningen udgør 129 Mill. Kr. Tallet er urigtigt. Den Gang den højtærede Finansminister søgte Adgang til at erhverve Præferenceaktier i Landmandsbanken for 40 Mill. Kr. paa den Maade, at han laante 40 Mill. Kr. i Landmandsbanken og deponerede Aktier, erklærede han i Finansudvalget, at han vilde opnaa 5 pCt. Rente af sine Præferenceaktier, og naar han fik dette, kunde han dermed dække de 5 pCt. af Laanet i Nationalbanken, med andre Ord: de to Poster vilde hæve hinanden, derfor lod det sig gøre at ordne det paa den Maade, og han henviste udtrykkelig til et Fortilfælde, hvor Renten af Telefonaktier har været 8 Mill. Kr., altsaa over det, man den Gang maatte betale for et tilsvarende Laan; nu bestaar derimod Kassebeholdningen af en Minus-Post, nemlig et Laan paa 40 Mill.

Kr., for hvilket der betales 2 Mill. Kr. i Rente — jeg beklager, den højtærede Finansminister ikke har Tid til at høre paa mig, eller at det er ham utiltalende, men derfor kan jeg ikke afstaa fra at fortsætte og skildre disse Forhold. Kassebeholdningen bestaar af en Minus-Post, nemlig et Laan paa 40 Mill. Kr., for hvilket der betales 2 Mill. Kr. Overfor dette ligger der som Depositum Papirer, som ingen Rente giver, det vil sige, at der faktisk er en Statsgæld paa 40 Mill. Kr., der rettelig burde opføres som en Forøgelse af Statsgælden og ikke som en Formindskelse af Kassebeholdningen. Indtægtsforholdet tilsløres ved denne Fordeling, men end ikke dette har jeg angrebet, skønt jeg i Finansudvalget har taget Forbehold og erklæret ikke at kunne billige denne Ordning. Jeg har indskrænket mig til det mindst mulige, nemlig til det absolut nødvendige; de 40 Mill. Kr.s Værdi, der opføres som bestaaende, findes nemlig ikke længere i Kassebeholdningen, det er en Øjenforblændelse at opføre dem. Hvorfor har man saa opført dem? Ja, med en i Sandhed elskelig Naivetet har det ærede Medlem Hr. Rudfeld givet Forklaringen. Han siger: „Jeg kan ikke se, af hvilket Motiv man skal skrive disse 40 Mill. Kr. ned, uden for at man derved fra radikal Side ude i den almindelige Befolkning skal kunne sige: Her skal I se, nu er der lidt et Tab paa 20 Mill. Kr. paa Landmandsbanken.“ Det er en i Sandhed elskelig Naivetet at sige, at her er Begrundelsen for, at man ikke foretager denne Nedskrivning. Ja, det er netop, fordi man vil søge at opretholde den Fiktion, at de 40 Mill. Kr. er i Behold, uagtet Landmandsbanken i sit Regnskab har erkendt, at de 20 Mill. Kr. er tabt. Jeg skal citere endnu en Gang, hvad Nationalbanken har sagt om Landmandsbanken, at man ved Opgørelsen for 1922 mente at maatte foretage en samlet Afskrivning paa 232 Mill. Kr., „hvorved der kom til at mangle regnskabsmæssig Dækning for Reservefonden samt for 31½ Mill. Kr. af Præferencekapitalens 70 Mill. Kr.“ Naar man opfører de 40 Mill. Kr., som en Værdi, der er til Stede i Kassebeholdningen, er det derfor forsætlig urigtigt, thi Landmandsbankens Regnskab forelaa, da Statsregnskabet blev affattet. Nu siger den højtærede Minister, at han tvivler ikke paa, at disse Præferenceaktier en Gang vil komme til Kræfter. Ja, det vil vi alle haabe, men der er saa mange Mænd, som tidligere har sagt, at de nærede lignende Forhaabninger, og som har sagt: Naar man